

zachováno v platnosti ustanovením § 46 odst. 1 cit. zákona učitel. Sluší proto podle cit. právních norem přesně rozeznávat mezi odměnou a náhradou cestovní, jež přísluší duchovenstvu ve správě duchovní za vyučování náboženství, a mezi služebním platem učitelským, který náleží zvláštním učitelům náboženství ustanoveným školními úřady. Tyto pojmy měly před sebou tvůrci zákona č. 122/1926 Sb. o úpravě platů duchovenstva církví a náboženských společností státem uznaných, případně recipovaných, a vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva. Jestliže se v § 1 odstavci 5 cit. zákona a § 18 odst. 1 cit. vlád. nař. praví, že doplněk nejnižšího příjmu (kongrua) snižuje se o jiný stálý příjem, jehož duchovní požívá z veřejných prostředků, a že toto ustanovení se nevztahuje na odměny a cestné za vyučování náboženství (a na platy členů Národního shromáždění), nelze »odměnami a cestným« rozuměti nic jiného než odměny a cestné, jež náležejí duchovenstvu ve správě duchovní za vyučování náboženství, neboť cit. ustanovení je nutno vykládati v souvislosti s předpisy učit. zákona č. 104/1926 Sb. a čl. IV zákona č. 251/1922 Sb., který — jak řečeno — byl učitelským zákonem zachován v platnosti. Nemá proto stížnost pravdu, tvrdí-li, že odměnou podle § 18 odst. 1 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. sluší rozuměti i učitelský plat podle § 12 zákona č. 104/1926 Sb.

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že dekretem z 15. srpna 1926 byly st-li přiznány okr. škol. výborem v Děčíně požitky katechety ve Verneřicích podle § 12 učit. zákona počínajíc 1. lednem 1926, že jde o služební požitky, které st-l dostával jako zvláštní učitel náboženství, ustanovený úřadem školním, a jde proto o stálý služební příjem (plat) plynoucí z dekretálního ustanovení st-le učitelem a nikoliv o odměnu. Že st-l byl ustanoven školním úřadem zvláštním učitelem náboženství a že mu cit. dekretem okr. škol. výboru v Děčíně byly upraveny požitky podle učit. zákona, stížnost nepopírá. Potom však nelze důvodně tvrditi, že úřad použil zákona nesprávně, odepřel-li použití na st-le ustanovení § 18 odst. 1 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. Na věci nic nemůže změnití odvolání na výnos zem. škol. rady z 29. ledna 1924 cit. ve stížnosti, podle něhož st-li bylo výjimečně dovoleno, aby nadále zůstal provisorním zvláštním učitelem náboženství ve Verneřicích přes to, že zastává úřad faráře, a to již proto, že i v tomto výnosu je st-l kvalifikován jako zvláštní učitel náboženství ve školní službě. — — —

Č. 12.896.

R í z e n í p ř e d n s s: I. Přiznání odkladného účinku podle § 17 zákona o ss může býti zúčastněnou stranou naříkáno stížností k nss. — II. Souhlas rozhodčí komise s propuštěním člena závodního výboru podle § 22 zákona č. 330/1921 Sb. není rozhodnutím neb opatřením podle § 2 zákona o ss; nelze proto přiznati odkladný účinek podle § 17 zákona o ss stížnosti na usnesení komise, kterým takový souhlas byl udělen.

(Nález z 12. května 1937 č. 423/35-5.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 8047/29, 10.449/35, 10.819/33, ad II. Boh. A 1742/22, 9037/31, 11.693/35.

V ě c: Závodní výbor zřízenecký firmy Antonín Klinger a spol. v Mikulášovicích a firma Antonín Klinger a spol. v Mikulášovicích (adv. Dr. Antonín Grimmer z Ústí n. Labem a adv. Dr. Karel Losert z Prahy) proti rozh. rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech ve Šluknově z 5. listopadu 1934 a 11. března 1935 o propuštění členů závodního výboru z práce a přiznání odkladného účinku.

V ý r o k: Stížnost zřízeneckého závodního výboru firmy Antonín Klinger a spol. v Mikulášovicích na rozhodnutí rozhodčí komise z 5. listopadu 1934 se odmítá pro nepřípustnost. Naříkané rozhodnutí rozhodčí komise z 11. března 1935 se zrušuje ke stížnosti firmy Antonín Klinger a spol. v Mikulášovicích pro nezákonnost.

D ů v o d y: I. Nálezem z 5. listopadu 1934 udělila rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech ve Šluknově firmě Ant. Klinger a spol. v Mikulášovicích žádaný souhlas k propuštění čtyř členů, resp. náhradníků členů zřízeneckého závodního výboru v závodě firmy.

Na toto rozhodnutí podal stížnost k nss zřízenecký závodní výbor.

II. Po podání stížnosti požádal zřízenecký závodní výbor a propuštění členové, resp. náhradníci členů zřízeneckého závodního výboru v závodě firmy Ant. Klinger a spol. v Mikulášovicích rozhodčí komisi o přiznání odkladného účinku podle § 17 zákona o ss. Usnesením z 11. března 1935 vyhověla rozhodčí komise této žádosti a přiznala stížnosti, podané k nss do svého nálezu z 5. listopadu 1934, podle § 17 zákona o ss odkladný účinek.

Na toto usnesení podala stížnost firma Ant. Klinger a spol. v Mikulášovicích.

Ad I. Stížnost zřízeneckého závodního výboru musil soud uznati podle § 2 zákona o ss nepřipustnou, setrvav na právním názoru, důsledně ve své judikatuře hájeném, že souhlas rozhodčí komise udělený podle § 22 zákona č. 330/1921 Sb. k propuštění člena (náhradníka člena) závodního výboru je projevem vůle, který jen doplňuje prohlášení strany, t. j. zaměstnavatele vůči propuštěnému zaměstnanci, a že nelze jej pokládati za rozhodnutí neb opatření nss přezkoumatelné. Co do bližšího odůvodnění tohoto názoru odkazuje se podle § 44 jedn. řádu pro ss na nálezy Boh. A 1742/22, 9037/31, 11.693/35.

Ad II. Uvažuje o stížnosti firmy Ant. Klinger a spol. musil si nss položit především otázku, zda strana, jež nabyla z některého aktu správního úřadu právního nároku, může před nss naříkati nový akt správního úřadu, jímž k žádosti druhé strany byl prvému aktu přiznán ve smyslu § 17 zákona o ss odkladný účinek pro stížnost, podanou proti tomuto prvému aktu k nss.

Ve shodě s dosavadní judikaturou (srovnej nálezy Boh. A 8047/29, 10.449/33, 10.819/33) dospěl soud k názoru, že nelze upřít straně právní nárok na to, aby správní úřad nepřiznával odkladný účinek stížnosti podané k nss proti aktu, z něhož strana nabyla práva, nejsou-li splněny oba předpoklady § 17 zákona o ss, v kterémžto případě je správní úřad ovšem povinen odkladný účinek povolit. Tento názor má své odůvodnění v úvaze, že z aktu správního úřadu, který je v právní moci, nabývá strana právo na to, aby akt tento byl také skutečně proveden. Nelze totiž z povahy správního řízení vyvodit, že by úřad mohl provedení svého aktu, který je v právní moci, odsunovat na dobu pozdější, naopak nutno mít spíše zato, že by správní úřad musil k takovému postupu mít zvláštní zmocnění v právním předpise. Takovéto ustanovení neobsahuje arci § 17 zákona o ss, který upravuje pouze otázku, kdy má strana, do jejíž práv bylo aktem správního úřadu zasaženo, nárok na přiznání odkladného účinku, a slušelo by tedy ustanovení takové hledat v předpisech, jimiž jest upraven správní proces, ve kterém dotýčný akt byl vydán. Není-li však takového předpisu v příslušném správním řízení, je nutno uznati, že strana, která z aktu správního úřadu nabyla práva, musí mít možnost stížností u tohoto soudu domáhati se přezkoumání rozhodnutí správního úřadu, jímž odkladný účinek byl přiznán, a to v tom směru, zda splněny byly předpoklady § 17 zákona o ss, při nichž je úřad odkladný účinek povinen povolit.

Ujasniv si tuto základní otázku, musil soud přikročiti ke zkoumání stížnosti, jež dovozuje na prvním místě, že v daném případě neměla žal. rozhodčí komise vůbec možnost odkladný účinek pro stížnost zřízenec-kého závodního výboru přiznati, ježto stížnost tato není namířena vůbec na rozhodnutí neb opatření správního úřadu, když — jak st-lka uvádí — udělení souhlasu k propuštění člena závodního výboru podle § 22 zákona o závodních výborech není rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zákona o ss. Soud musil uznati tuto námitku důvodnou.

Podle § 17 věta 1 zákona o ss nemá stížnost k nss sama o sobě odkladného účinku, za jistých předpokladů má jí však žal. úřad správní odkladný účinek přiznati. Ježto však podle § 2 zákona lze si k nss stěžovat jen proti správnímu rozhodnutí neb opatření, není možno cit. ustanovení § 17 zákona rozuměti jinak, nežli že odkladný účinek může býti přiznán jen stížnosti, podané proti rozhodnutí neb opatření správního úřadu, tedy proti správnímu aktu, který je schopen nabýti právní moci. Toho však u pouhého projevu vůle se strany správního úřadu není. Shora (Ad I.) bylo pak řečeno, že souhlas rozhodčí komise s propuštěním člena záv. výboru podle § 22 zákona č. 330/1921 není rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zákona o ss. Je-li tomu tak, tu neměla rozhodčí komise pro své rozhodnutí, jímž přiznala odkladný účinek stížnosti do usnesení, kterým souhlas k propuštění členů záv. výboru udělila, v ustanovení § 17 zákona o ss vůbec právní podklad a musilo proto býti nař. rozhodnutí již z tohoto důvodu podle § 7 zákona o ss zrušeno, aniž soud měl možnost ostatním obsahem stížnosti se zabývat.